శ్రీధర

శ్రీ చల్లా లక్ష్మీనరసింహశాస్త్రి

(గతసంచిక తరువాయి)

'తిను' అన్నాడతడు.

నాకక్కర్లేదన్నాను.

'ఏం తింటావు?'

ఏమైనా పళ్ళుగాని దుంపలుగాని యియ్యమన్నాను. అన్నం దొరకదు, గుడిసెలోంచి ఏవో రెండు పండ్లు నాలుగు దుంపలు తీసుకొచ్చి యిచ్చాడు. నాకష్టాలను తలుచుకొంటూ తింటున్నాను. వాళ్ళదేపనిగా నావంక చూస్తున్నారు. నేనేమీ మాట్లాడలేదు. ఇచ్చిననీరు త్రాగాను. ఆకలి కొద్దిగా తగ్గింది. కళ్ళుకూరుకు పోతున్నై. ప్రక్కకు వాలాను. నిద్రపోయాను. వాళ్ళదేపనిగా ఏమనుకొన్నారో ఏమో!

సూర్యుడు తన తీక్ష్ణకిరణాలతో నన్ను మేల్కొలిపాడు. బారెడు ప్రొద్దెక్కింది. సూర్యగమనం అధికమైంది. వాళ్ళునన్ను చూచారు. 'ఊరికి వెళ్తున్నాం! మాతో వస్తావా?' అన్నారు.

'ఏవూరు!'

'యీప్రక్క నుండేవూరే!'

ఆవూరిపేరు నాకు తెలుసు. అక్కడేదైనాపనిచేసుకొని బ్రతుకుదామని 'సరే' నన్నాను. త్రోవలో నేనన్నిసంగతులు అతనితో చెప్పాను. 'ఊఁ' కొడుతూ ఏవేవో ప్రశ్నలువేస్తూ నడుస్తున్నాడు పాముల బుట్టల కావడి బుజాన వేసుకుని. అతని భార్య నెత్తిన మూట ముల్లె పెట్టుకొని మమ్మనుసరిస్తున్నది. ఊరిపొలిమేరదాకా వచ్చాము. అతడడిగాడు.

'నువ్వు ఎప్పుడూ మాతో వుంటే నీకు కావల్సినవన్నీ యిస్తాము!'

నాకేమీ మాట్లాడటానికి తోచిందికాదు. ఏమీ తెలియలేదు. అతడు మాట్లాడుకు పోతున్నాడు.

'నాతో వుంటే పాములాట నేర్పతాను. పాముల్ని పట్టుకోవటం వాటిని ఆడించటం అన్నీ నేర్పుతా. మంత్రాలువచ్చు. అన్నీ నీకుచెపుతా. మందులూ అనేకం వున్నై. నాదగ్గర. నీయిష్టమొచ్చినట్టు వుండొచ్చు!'

నేను మాట్లాడలేక పోయాను. 'యీదౌర్భాగ్యదిక్కితలో యింత అదృష్టమా' అని అతనివైపు ఒక్కసారి ఆశ్చర్యంగా చూశాను. ఉండి వుండి వళ్లు వణకటం మొదలుపెట్టింది. లోపల భయమధికమైంది. ఎరక్కవచ్చి వీళ్ళవలలో పడిపోయాను. నన్ను నేనే బంధించుకున్నాను. యీపాములవాళ్ళు పిల్లలు కనబడితే మాయమాటలు చెప్పి తీసుకుపోయి అమ్ముతుంటారు. కొన్నవాడు పెట్టేకష్టాలు చెప్పుకోటానికి గూడా తరంగాదు. పరుగెత్తటానికి కాళ్ళాడలేదు. ఆలోచన అంతకన్నలేదు. నేనెవరికో అమ్మబడుతాను. వాళ్ళు నన్ను ఏవిధమైన బాధలు పెడతారోనని నామనస్సు పరిపరి విధాల ఆరాటం పడింది. కాని ఏం లాభం! ఒకచోట కష్టాలు తప్పించుకోటానికి వచ్చి మరొకచోట కష్టాలకు గురియైనాను. నాకాళ్ళకు బందాలు నేనే తెచ్చుకున్నాను.

పొలిమేరదాటి ఊళ్ళో ప్రవేశించాము. రెండు మూడు బారల ప్రొద్దెక్కింది. బజారు మధ్యలోకి

తీసుకువెళ్ళాడు. ఊరివారంతా ఆదోవిధంగా చూస్తున్నారు మమ్మల్ని. నాకూ, వాళ్ళకూ ఎక్కడా పోలిక లేకపోటమే అందుకు కారణ మనుకున్నాను. ఊరిమధ్య తనసరంజామా నంతా దించి డప్పు కొట్టటం మొదలు పెట్టాడు పాములవాడు. జనం పోగౌతున్నారు. కాసేపటి తర్వాత నన్ను కొట్టమన్నాడు, డప్పు! నాకు చేతకాదన్నాను. 'కొట్టు అదే చేతవుతుంద'న్నాడు. పుల్లతో దాన్ని దబ దబా బాదుతున్నాను, సత్తువకొద్దీ! అతడు పిల్లంగ్రోవి ఊదుతున్నాడు. ముసలివాళ్లు, పిల్లలు అందరూ గుమిగూడారు ఏదో వింత జరుగుతున్నట్లు! కాస్సేపు ఉపన్యాసం కొట్టాడు పాములవాడు. నవ్వించాడు. తమాషాలు చేశాడు. లోపల నాకు భయం తీరలేదు! కాసేపు పాముల్నాడించాడు! తర్వాత యిలా అన్నాడు!

'మీరంతా చూసిన వాటికన్నా, విన్న వాటికన్నా గొప్పదాన్ని చేస్తాను చూడండి! యిప్పుడీ పిల్లవాడిని భూమికి రెండు గజాల ఎత్తున ఆధారం ఏమీ లేకుండా గాలిలో నిలబెడతాను!' అని నన్ను చూపించి అంటూంటే నా మీది ప్రాణాలు మీదనే పోయినై. నన్ను గాలిలో నిలబెట్టటమా! ఎవడి శక్యం! డప్పుకొట్టడం ఆపి లేచి పరుగెత్తబోయాను. నా సంగతి యిదివరకే తెలిసికున్నవాడిలాగా రెక్కపట్టుకొని ఆపాడతడు. ఏడవటం మొదలుపెట్టాను. అంతా గొల్లున నవ్వారు! ఎవరో అన్నారు, 'భలేవాడయ్యా! నీ కొడుకు. తగ్గాడే!' అని మళ్ళీ నవ్వాడు. అతనూ నవ్వాడు! 'నాకొడుక్కాడు బాబూ! కొత్తరకం! అడవిలో పట్టుకొచ్చా! చెప్పకుండా పారిపోయి వచ్చాడు. కనబడటంలా!' నేనారున్నొక్క రాగమతిక్రమించి పాడసాగాను. కొందరికి నా ఏడుపు నవ్వును, కొందరికి సానుభూతిని కలిగించింది. తలోకమాటా అంటున్నారు. 'నన్ను విడిచిపెట్టు నేనుపోతా!' నని పెనుగులాడుతున్నాను. 'అడవిలో దొరికాడు! కూడు నీళ్ళిచ్చి తోడుకొచ్చాను' యింటిపనులు చేస్తాడు. ఎవరికైనా కావాలంటే ...! ఇంకేముంది నేననుకున్నంతా అయింది. ఇందాక అతగాడన్న మాటలన్నీ వట్టిబూటకాలని ఎప్పుడో తెలుసుకున్నాను. ఊహించింది నిజమైంది. ఎవరికో అమ్ముడుబోక తప్పదు. యావజ్జీవఖైదీ ననుభవించాల్సిన గతిపట్టిందని భావించాను. ఎన్నో మాటలన్నాను. బతిమిలాడాను. నన్ను పోనీయమని. విడవలేదు. ఒకరిద్దరు బేరాలకు దిగారు. నేనూరికే పెనుగులాడటం తప్ప నా ప్రయత్నం విఫలమైంది. ఏడుస్తూ అశృపూరిత నేత్రాలతో అగుంపునంతా ఒక్కసారి కలయ చూచాను. నన్ను రక్షించే నాధుడు కనబడకపోతాడా అన్నట్లు! ఎవరేమంటున్నదీ, అతగాడేమంటున్నదీ తెలియలేదు. ప్రపంచం తల్లక్రిందులైనట్లుంది. కళ్ళు తిరిగినై. కాళ్ళమీదపడి బ్రతిమిలాడాను విడిచిపెట్టమని. లాభం లేకపోయింది. అక్కడున్నవన్నీ రాతిగుండెలే నా?

ఒక వృద్ధుడు నాదగ్గరకొచ్చాడు. నువ్వెవరన్నాడు. చెప్పాను లెమ్మన్నాడు. ఆశ్చర్యపోతూ లేచాను. నాదగ్గరుంటావా అన్నాడు. ఆయన ముఖంలో ఏదో ఒక వింత ఆకర్షణ కనిపించింది. నా అంతరాత్మ నీకింతకన్నా మంచిచోటు లభించదని చెపుతున్నట్లనిపించింది. తలూపాను. బేరం ఫైసలైంది. నాకగమ్యగోచరంగావుంది. నిన్న ఎక్కడున్నానో యీరోజు ఎక్కడున్నానో!

ఆవృద్ధుడి వెంబడి అతని యింటికి గొనిపోబడ్డాను. లోపల ప్రవేశిస్తూ 'అమ్మా! నీలా!' అని పిలిచాడు. లోపలినుంచి 'వస్తున్నా తాతా!' అనే మృదులస్వరం వినబడ్డది. 'నీకొక అన్నయ్యను తెచ్చానమ్మా!' అంటూ లోపలికి నడిచాడు వృద్ధుడు. 'అన్నయ్యా?' ఆశ్చర్యకరంగా పలుకుతూ 10, 12 సంవత్సరాల కన్నెపడుచు 'నీల' ప్రవేశించింది. నన్నుచూచి బెరకుగా తాత చాటుకు పోయి దాక్కున్నది. నాకత్యాశ్చర్యం కలిగించింది యిలా అంటాడేమిటా అని!

'భయంలేదులే అమ్మా! అడుగో నీ అన్నయ్య!' అని ఆమె శిరము మూర్కొని కుర్చీలో కూర్చొని మనుమరాల్ని ఒడిలో కూర్చొబెట్టుకున్నాడు.

'నువ్వుకూడా కూర్చో నాయనా'

నేను క్రిందకూర్చో బోవటం గ్రహించి 'అక్కడ ఆవాలు కుర్చీలో కూర్చో' అన్నాడు. నాకంతా అగమ్యగోచరంగావుంది. బానిసగా అమ్ముడు పోయిన నాకు యీమర్యాదలేమిటి! నాకేదో ఒక విధమైన ఆనందం, ఆశ్చర్యం కలిగింది.

కొంతసేపటికి ఆయనే యిలా అన్నాడు.

'నాయనా! నీ దేవూరు? వీళ్ళకెలా చిక్కావు! నీసంగతి సందర్భాలన్నీ విపులంగా చెప్పు. ఏమీ భయపడ నక్కర్లేదు. నీ శ్రేయస్సు కోరేవాడిని! నిన్ను చూస్తే ఎందువల్లనో అవ్యక్తమైన జాలి కలుగుతూంది!'

ఏం చెప్పేది? నాకు నోరుతెరవటానికి ధైర్యం చాలిందికాదు. నిజం చెప్పితే మళ్ళీ నన్నా నరక కూపంలోకి తీసుకు వెళ్ళుతాడేమో నని సంశయిస్తున్నాను.

ఆయన ఇది గ్రహించాడు. 'ఏమీ భయం లేదు నాయనా! మీవాళ్ళెవరో, ఎక్కడున్నారో, ఎందువల్ల నీకీకష్టాలు కలిగినాయో నాతో చెప్పు. వీలైతే నిన్నాకష్టాలనుంచి తప్పించేమార్గం చూస్తా నన్నాడు. ఈమాటలు వింటూంటే నాకాయన దైవ సమానుడుగా తోచాడు. ఆవ్యక్తునియందు పితృభావం కలిగింది. అనుమాన పిశాచాలు నన్ను వదిలి పోయినై. నాపుట్టుపూర్వోత్తరాలు అన్నీ ఆయనకు వివరంగా చెప్పాను.

నాకథంతా విని ఒక్క వేడినిట్టూర్పు విడిచాడు. ఏమంటాడో నని ఆతృతతో ఎదురు చూస్తున్నాను

'తల్లీదండ్రీ లేని పిల్లల అవస్థ యిలాగే వుంటుంది తండ్రీ! బంధువులు కప్పల్లాంటివారు! సిరిజేరితే అందరూ మనవాళ్ళే అవుతారు. ఇటువంటి కష్టసమయాల్లోనే ఎవ్వరూ దరికి రారు! ఇదిలోక సహజం! నేనొక మాట చెప్పుతాను వింటావా నాయనా!' అన్నాడు ఆయన.

కృష్ణాపిక్చర్సు వారి ''అమ్మ లక్కలు'' లో డా. శివరామ కృష్ణయ్య మరియొక నటుడు

'మీరు మళ్ళీ నన్ను యమలోకంలోకి పంపకుండా వుంటే ప్రాణాలిమ్మన్నా యిస్తాను. నాజీవితపర్యంతం మీపాదసేవచేస్తూ కాలం గడుపుతాను.' అని అన్నాను.

నామాటలకాయన నవ్వి 'నాకుమాత్రం తెలియదా నాయనా! కష్టాల్లో ఉన్న మనసు అందులోనుంచి కడతేరాలని చూస్తుందికాని అందులోనే పడి యీదాలని కోరుతుందా? నేనూ అటువంటి అవస్థలోనే వున్నాను. ఇటుచూడు నాయనా! నామనుమరాలు! ఒక్కగా నొక్క కొడుకు కూతురు. ఈపిల్ల తల్లి ప్రసవించి చనిపోయింది, నాకొడుకు గూడా మమ్మల్ని యిలా చేసి వెళ్ళాడు. ఇంకనేనొక్కడినే జీవచ్ఛవంగా వున్నాను. నేనెప్పుడు కళ్ళుమూస్తానో నాముద్దులపట్టి నీల ...!' ఆయన కంఠం రుద్ధమైపోయింది. కన్నీళ్ళు బొటబొటమని రాలినై! నీలకిదంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది.

'నేను విశ్రాంతి తీసుకుండేకాలం ఆసన్నమైంది తండ్రీ! ఈపిల్లకింకెవ్వరూ ఆసరాలేదు! అనాథుడికి అనాథుడే సాయపడతాడు కాని నాథుడు సాయపడడు. కాబట్టి నువ్వు నాదగ్గరుండి మీచెల్లెలి భారం వహించటం నీకసమ్మతమేనా! ఇంక నీవే యీపిల్లకు తల్లీ దండ్రీను! మీయిద్దర్నీ రెండు కళ్ళుగా చూచుకుంటూ నాజీవితశేషం వెళ్ళబుచ్చుకుంటాను.

ఇంతవరకు సుఖమన్నమాట గూడా విని ఎరుగని యీపరమ దౌర్భాగ్యుడికి యింతలో యింత అదృష్టమా! ఇది నిజమా కలా అనిపించింది! నన్ను నేనే నమ్మలేకపోయాను! ఆనందబాష్పాలు నాకుతెలియకుండానే ప్రవహించినై. నాతండ్రి పాదాలమీద వ్రాలాను! మీరు నాప్రాణదాతలు! మీకు నేను దాసుడిని! మిమ్మువిడిచి ఒక్కక్షణం గూడా వుండను. మీపాదసేవ చేస్తూ నాజీవితం మీకంకితం చేస్తాను, మీ ఆజ్ఞ శిరసా వహిస్తున్నాను!' అన్నాను.

నాటితో నాజీవితంలో నూతనాధ్యాయం ప్రారంభమయింది. నిరాశా, నిస్పృహలతో మోడువారిపోయిన నాజీవితం మళ్ళీ చిగిర్చి వింత వింత కాంతుల నీనటం మొదలు పెట్టింది. నీల, నేను ఒక తండ్రిబిడ్డలమైనాము. మాసోదర సోదరీ ప్రేమ అత్యున్నత స్థాయినందుకున్నది. ప్రతిదినం విద్యావ్యాసంగాలతో, విలాస క్రీడలతో ప్రొద్దుపోయేది. మాబాబు మమ్మల్ని చూచి ఆనందిస్తుండేవాడు. ఇలా రోజులు దొర్లుకు పోతున్నాయి!

(ప్రథమభాగం సంపూర్ణం)

పాత్రుడుగారి

బాలసంజీవిని (Regd)

పిల్లల లివర్ అండ్ స్ప్లీన్ వ్యాధులను నివారించును

డాక్టరు పిల్లా పాపయ్య పాత్రుడు అండ్ బ్రదర్స్,

19, దక్షిణ మాడవీధి, మైలాపూరు, మదరాసు—4. Phone 85254.

కుంభకోణము బ్రాంచి : 1. సారంగపాణి కోవిల, తూర్పువీధి.

తిరుచినాపల్లి బ్రాంచి : 15 పుగళియపిళ్లెవీధి, తెప్పకుళం. P. O.

అన్ని మందుల షాపులలోను దొరకును.